

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2712/2020
21.10.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић и Споменке Зарић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., коју заступа Миомир Тасић, адвокат из ..., против туженог Здравственог центра Врање, чији је пуномоћник Мирослав Нешић, адвокат из ..., ради поништаја решења, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 386/20 од 26.06.2020. године, у седници одржаној 21.10.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 386/20 од 26.06.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању П1 1122/18 од 26.11.2019. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиле и поништено решење туженог број ... од 07.07.2016. године, којим је тужили отказан уговор о раду број ... од 19.12.2012. године због престанка потребе за њеним радом, као незаконито и наложено туженом да тужилу врати на посао и распореди на послове и радне задатке који одговарају врсти и степену њене стручне спреме. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужили плати трошкове парничног поступка у износу од 162.000,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности пресуде, па до коначне исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 386/20 од 26.06.2020. године, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, ревизију је благовремено изјавио тужени због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија туженог није основана.

У поступку доношења побијане пресуде нема битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је била у радном односу на неодређено време код туженог, на пословима ... у служби за ..., Одсек за ..., на основу Уговора о раду од 19.12.2012. године. Решењем туженог број .. од 07.07.2016. године, тужили је отказан уговор о раду, јер је за њеним радом престала потреба. Наиме, у поступку рационализације вишка запослених на основу Закона о утврђивању максималног броја запослених у јавном сектору („Службени гласник РС“ бр. 68/2015) тужени је донео Правилник о процедури утврђивања вишка запослених немедицинских радника од 29.01.2016.године и Програм решавања вишка немедицинских радника од 27.06.2016. године, на које су сагласност дали Министарство здравља и репрезентативни синдикат туженог. Тужени је Правилником о организацији и систематизацији послова од 28.03.2016. године, смањено број извршилаца са два на једног на радном месту на којем је тужила радила. Поступак бодовања је извршен на основу година радног стажа, као основног критеријума и тужила је имала мање бодова у односу на другог извршиоца, па је проглашена технолошким вишком.

На основу утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су оценили да је побијано решење туженог незаконито, јер не садржи јасне разлоге о начину на који је тужени утврдио да је тужила технолошки вишак, као и да је тужени донетим Програмом решавања вишка запослених изменио критеријуме и начин бодовања у односу на критеријуме из инструкција Министарства здравља, с обзиром да је као основни критеријум предвидео дужину ефективног стажа осигурања и на тај начин фаворизовао раднике који дуже раде.

По оцени Врховног касационог суда правилно су нижестепени судови усвојили тужбени захтев за поништај решења о престанку радног односа тужили, јер за доношење спорног решења није био образован отказни разлог прописан чланом 179. став 5. тачка 1. Закона о раду.

Одредбом члана 179. став 5. тачка 1. Закона о раду, прописано је да запосленом може да престане радни однос ако за то постоји оправдан разлог који се односи на потребе послодавца и то, ако услед технолошких, економских или организационих промена престане потреба за обављањем одређеног посла или дође до смањеног обима посла.

Према наведеној норми да би запосленом престао радни однос по наведеном основу, послодавац мора да утврди за којим пословима је престала потреба и спроведе поступак утврђивања ко од запослених представља вишак. У конкретном случају, правилно су нижестепени судови оценили да тужили није отказан уговор о раду у законом прописаној процедури. Ово из разлога што оспорено решење о отказу уговора о раду не садржи јасне разлоге о начину на који је тужени утврдио да је од два извршиоца на наведеном радном месту баш тужила технолошки вишак (јер је у решењу само наведено да је тужила оглашена технолошким вишком због смањеног броја извршилаца). У образложењу решења о отказу мора да се наведу чињенице и конкретно образложе разлози, примењени критеријуми и број бодова запослених на месту на коме се смањује број извршилаца, што је у конкретном случају изостало, јер из садржине решења о отказу уговора о раду не произлази да је и како тужени у конкретном случају применио критеријуме, а што је неопходан услов за законитост решења, па се у том смислу не могу се прихватити ни као основани наводи из ревизије туженог.

Супротно наводима ревизије, из садржине донетог решења о отказу уговора о раду не може са сигурношћу да се утврди да је тужени предвиђене критеријуме (иако су измењени) правилно применио, а што је чињеница која мора бити јасно изражена у побијаном решењу, па из изнетог произлази да решење није донето у складу са одредбама члана 153-158. Закона о раду.

Како је основан тужбени захтев за поништај отказа уговора о раду, то је правилно усвојен и захтев тужиле за враћање на рад, с обзиром на акцесорни карактер тог захтева, применом члана 191. Закона о раду.

Из наведених разлога, применом члана 414. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија
Јасминка Станојевић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић